

άνησκιος επίθ. Πελοπν. (Λακων.) — *Λεξ. Κομ. Δεέκ* *άνησκίους Μακεδ. (Καταφύγ.)*

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἡσκιος.

1) Ὁ μὴ ἔχων σκιάν, ἄσκιος, ἐπὶ τόπου Μακεδ. (Καταφύγ.) — *Λεξ. Κομ. Δεέκ* 2) Μεταφ. ὁ ἐστερημένος ἐπιβολῆς Πελοπν. (Λακων.)

Πβ. ἀνήσκιωτος.

άνησκιωτος επίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ. — *Λεξ. Γαζ. (λ. ἀσκίαστος) Πρω. ἀήσκιωτος Θράκ. (Σηλυβρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Σουδεν. κ. ἀ.)* — ΑΠαπαδιαμ. Φόνισσ. 6 — *Λεξ. Αἰν. Πρω. ἀήσκιουτους Ἡπ. Θεσσ. (Ἀιβάν.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἀ.) Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀήσκιουτους Ἡπ. (Ζαγόρ.)*

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἡσκιωτός.

1) Ὁ μὴ ἔχων σκιάν, ὁ διαρκῶς ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου προσβαλλόμενος, ἄσκιος, ἐπὶ τόπου Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἀ.) Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — *Λεξ. Γαζ. Πρω. : Οὔλου τοῦ καλουκαίρ' οὐ κήπους -ου-μ' εἶνι ἀήσκιουτους Αἰτωλ.* 2) Ὁ μὴ παθὼν καθ' ὕπνους ἐφιάλτην Μακεδ.

3) Ὁ ἐστερημένος χάριτος σωματικῆς, ἐξωτερικοῦ παραστήματος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θεσσ. (Ἀιβάν.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σηλυβρ.) Πελοπν. (Σουδεν. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἀν. — *Λεξ. Αἰν. Πρω. : Τί ἀήσκιουτους ἀνθρουπους εἶν' αὐτός! Αἰτωλ. Πῆρι νῆα ἀήσκιουτ' ἔναϊκα αὐτόθ.* 4) Ὁ ἐστερημένος ἐπιβολῆς, ὁ μὴ ἐμπνέων σεβασμόν, ὑπόληψιν, ἄσημος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.)

Πβ. ἀνήσκιος.

άνηστευτος επίθ. *Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀνήστιφτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνέστευτος Πόντ. (Τραπ.)*

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νηστευτός < νηστεύω.

Ὁ μὴ νηστεύσας ἔνθ' ἀν.: *Μιτάλαβα ἀνήστιφτους φέτους Ζαγόρ. Ἀνέστευτος ἐκοινώντισεν Τραπ.*

άνησυχια ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνήσυχος.

Μετ' ἀνησυχίας: *Τὸ παιδί κοιμᾶται ἀνήσυχια κοιν. || Ἄσμι. Καὶ σταυροπόδι κάθουσαι ἔς τὰ πράσινα μεδέρια καὶ κοβολόγι τρίβοδας ἀνήσυχια ἔς τὰ χέρια*

Κρήτ.

άνησυχάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνήσυχος.

Προξενῶ εἰς τινα ἀνησυχίαν: *Ἡ πόρτα μᾶς ἀνησυχάζει. Συνών. ἀνησυχῶ.*

άνησύχαστος επίθ. Μεγίστ. ἀν'συχαστους Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἡσυχαστός < ἡσυχάζω.

Ὁ μὴ ἡσυχάζων, ἄτακτος, ταραχοποιός. Πβ. ἀνήσυχος.

άνησυχία ἡ, λόγ. κοιν. ἀνεσυχία Χίος (Νένητ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀνησυχία.

1) Ταραχή, θόρυβος λόγ. κοιν.: *Ἀνησυχία μεγάλη κάμουν αὐτὰ τὰ παιδιά.* β) Κίνησις στασιαστικῆ λόγ. σύνηθ.: *Ἀνησυχία ἔς τὸ δεῖνα μέρος. Ἀνησυχίες πάλι ἔς τὸ στρατό.* 2) Στενοχωρία σωματικῆ λόγ. κοιν.: *Χτὲς τὸ βράδν ὁ ἄρρωστος εἶχε μεγάλη ἀνησυχία.* 3) Ψυχικῆ ταραχή, ἀδημονία, λόγ. κοιν.: *Ἐμαθα πῶς ἔγινε σεισμὸς ἔς τὸ χωριό μου κ' ἔχω μεγάλη ἀνησυχία γιὰ τοὺς δικούς μου.* Ἀντίθ. ἡσυχία.

άνησυχος επίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν.) ἀνήσυχος Τσακων.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνήσυχος.

1) Ὁ μὴ μένων ἡσυχος, ὁ διαρκῶς κινούμενος, λέγων ἢ πράττων τι λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν.) Τσακων.: *Κορίτσι -παιδί ἀνήσυχο. Τί ἀνήσυχος ποῦ εἶσαι!* λόγ. κοιν. || Φρ. *Μάτια ἀνήσυχια* (βλέμματα δηλοῦντα διὰ τῶν κινήσεων καὶ τῆς ἐκφράσεως καθόλου ἀνησυχίαν) σύνηθ. 2) Ὁ ἔχων σωματικὴν ἀγωνίαν λόγ. κοιν.: *Χτὲς τὸ βράδν ὁ ἄρρωστος ἦταν ἀνήσυχος.* 3) Ὁ εὐρισκόμενος ἐν ταραχῇ ψυχικῇ, ὁ ἀδημονῶν λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν.) Τσακων.: *Δὲν πῆρα γράμμα ἀπὸ τὸ γιό μου κ' εἶμαι ἀνήσυχος* λόγ. κοιν. Ἀντίθ. ἡσυχος. Πβ. ἀνησυχαστος.

άνησυχῶ λόγ. κοιν. ἀνεσυχῶ Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνήσυχος.

Μετβ. προκαλῶ ταραχὴν, ταράττω τὴν ἡσυχίαν, γεννῶ ἀνησυχίαν λόγ. κοιν.: *Αὐτὸ τὸ παιδί κάθε λίγο μᾶς ἀνησυχεῖ. Ἡ ἀρρώστια του μᾶς ἀνησυχεῖ* λόγ. κοιν. Συνών. ἀνησυχάζω. Καὶ ἀμβτ. εὐρίσκομαι ἐν ψυχικῇ ταραχῇ λόγ. κοιν.: *Ἐχω καιρὸν νὰ πάρω γράμμα κι ἀνησυχῶ.*

άνηφορα ἐπίρρ. Κύπρ. — *Λεξ. Δεέκ ἀνέφορα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀνέφαρα Πόντ, (*Οφ.)*

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνήφορος.

Πρὸς τὴν ἀνωφέρειαν, ἀνωφериκῶς ἔνθ' ἀν.: *Ἐδῆβεν ἀνέφορα Τραπ. Νὰ πάμε ἀνέφαρα *Οφ. || Ἄσμι.*

Νὰ πάω τὸ' εἰς τὴν ἀλυτὴν ἄλας νὰ σὲ φορτώσω,

ἀνέφορα κατήφορα τῶαι μὲν σὲ ξεφορτώσω

Κύπρ. Συνών. ἀνηφορεῖα κἀ, ἀντίθ. κατήφορα.

άνηφόρα ἡ, Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Ὁξύλιθ. κ. ἀ.) Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀνηφούρα Κωνπλ. ἠηφόρα Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνηφόρι κατὰ τύπον μεγεθυντικόν.

Ὁδὸς ἄγουσα πρὸς τὰ ἄνω, ὁδὸς ἀνωφερῆς, ἀνωφέρεια ἔνθ' ἀν.: *Εἶναι μιὰ ἀνηφόρα!* Κύθηρ. || Φρ. *Αὐτὸς πῆρε τὴν ἀνηφόρα* (ἤρχισε νὰ πλουτῆ) Λακων. Συνών. ἀναβάλλουσα 2, ἀναβολάρις 1, ἀναβόλασμα 1, ἀναβόλεμα 1, *ἀναβουνιά, ἀνεβατό (ιδ. ἀνεβατός B 5), ἀνηφόρι, ἀνηφορεῖα 1, ἀνήφορος, ἀντίθ. κατηφόρα, κατηφόρι, κατηφορεῖα, κατήφορος, χῦμα, χύτης.

άνηφοράκι τό, κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνήφορος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸς ἀνωφερικὸς δρόμος: *Ἀνέβηκα - πῆρα ἔνα ἀνηφοράκι κοιν. || Ἄσμι.*

Θέλω νὰ πάρ' ἀνήφορο, νὰ πάρ' ἀνηφοράκι

Ἡπ.

Τώρα τὸ βραδν βραδάκι, | παίρνω ἐν' ἀνηφοράκι Κάρυστ. Συνών. ἀνηφορέακος, ἀνηφορεῖδάκι, *ἀνηφοροπούλλο, ἀντίθ. κατηφορέακι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν.

άνηφορέακος ὁ, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνήφορος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκος.

*Ἀνηφορέακι, ὁ ιδ.: Ἄσμι.

Ἐάν πῆρα ἔναν ἀνήφορο κ' ἔναν ἀνηφοράκο νὰ βρῶ κλαράκι φουντιωτὸ καὶ ριζιμαῖο λιθάρι

Πελοπν. (Σουδεν.) Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Βιδιάκ.)

Ἀντίθ. κατηφορέακος.

άνηφορεύω *Λεξ. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνήφορος.

